

Verzen

Marie Koenen

bron

Marie Koenen, *Verzen*. Boosten & Stols, Maastricht 1923

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/koen006verz01_01/colofon.php

© 2015 dbnl / erven Marie Koenen

De wegen

Ontsloten ooit der menschen handen
Hun uitgang in den wand der kim?
Vond ooit Verlangens schuwe schim
Hun eind aan aardrijks ijle randen?

Der wegen poorten zijn verscholen
Achter de kimmén van den tijd
In 't diepe Hart der eeuwigheid:
Van God naar God de wegen dolén.

Wij gaan, - wij zijn de vreemdelingen,
Kennen het eigen heimwee nauw,
Maar tasten staag, door schijn en dauw,
Vervluchtend schoon van schooner dingen.

Wij zijn die in Gods hoven zongen,
Nu zinnen naar 't vergeten lied,
Zinnend verouden door verdriet
Om 't lied, langs wegen nooit volzongen.

Wij dragen heugenis en hope
Van eeuwigheid naar eeuwigheid,
Gods glans en naklank door den tijd,
Der aarde wegen wijken open.

De luisterstille boomen reien
Bloeiende wake langs hun zoom
En huiven over onzen schroom
Het lommer van hun koele meien...

Opgang

Roeping

Wat wekte ons uit den al te laten droom?
Zie, uchtendschijnen komen langs onze oogen.
Naar de eerste daden tasten bang en loom
De handen, die niet langer torsen mogen
Haar rozenslingers, jonkheids luchten toom.
We tasten vaag, maar zoeken opgetogen
Een wenk? een stem? Wat wekte ons uit den droom?
Wuivende vleugels? Droomen die ontvlogen?

We schouwen uit. We bidden om te weten.
Hooren maatval en gang van veler voeten,
En treden mee in 's levens schoonste scharen:
Menschen met menschen, die zich broeders heeten
En samen gaan in blijden moed gemoeten
Den Dood, die wenkt waar nieuwe dagen klaren.

De Hemelstad

We gaan nu saam in vasten gang en maat.
We zien niet om en hooren niet wie hoonen.
We bidden voor wie dwalen, en er gaat
Huiver van meelij voor wie eenzaam wonen
In duister dal, nu over ons gelaat
Het licht neerstroomt, dat God uit Zijne tronen
En hooge zalen overschijnen laat
Om ons den weerschijn van Zijn stad te toonen.

De Dood waakt wenkend aan haar open poort.
We zijn bereid. We gaan in 't witte kleed.
Eén ging ons voor, die ons van onze zonden
Gezuiverd heeft in 't bloed uit Zijne wonden,
Hij, God en mensch, die leefde, minde en leed.
We gaan nu saam, we gaan in scharen voort.

De Dood

We vreezen niet den stillen bleeken Dood.
Hij is van de aarde onze eenige beminde.
We brengen liefde en daad hem, roze rood
En witte lelie. Allen zijn we vrinden,
Omdat de Dood ons liefheeft, en ons noodt
Met d'eenen wenk te treden waar we vinden
Vol-schoonen vrede. Hij is wijs en groot
En lost ons alle vragen waar we op zinden.

Hij klemt ons vast aan zijn dieplevend hart.
We kreunen wel in zijne knellende armen,
Maar voelen ons verreinen in die pijn.
De ziel juicht, zalig in haar laatste smart:
Haar draagt de Dood, de Wil van Gods erbarmen,
Tot waar ze dichtst aan Jezus' hart zal zijn.

Domine probasti me

(Psalm 138)

Gij toetst mij, Heer, Gij kent mijn wil en weten,
 Gij weet mijn nederzitten en mijn staan.
 Gij ziet het sluippad waar mijn voeten gaan
 En hoe ik buig dien levensweg te meten
 Met gouden uren. Open voor Uw oogen,
 Ontluikend in die zon, ligt heel mijn ziel,
 En waar Uw schijn over haar gronden viel
 Bloeien gedachten, die Ge gaslaat uit den hoogen.
 Gij, ziener van mijn onbetreden weg,
 Weet voor ik spreek, de woorden die 'k U zeg!

Gij weet alwetend 't jongste met het oude,
 Mijn maker, en legde Uw hand zoo stil
 Op mijnen schouder. 'k Voel haar zachten wil
 Mij leiden door Uw weiden en Uw wouden.
 Wel kijk ik uit het wondere te weten
 Van Uwe kennis. Ze is zoo overgroot,
 Ik tast vergeefs, als tast ik tot den dood.
 Gij zijt te schoon. Ge zijt te hoog gezeten.
 Waar kan mijn kleinheid schuilen voor Uw licht?
 Mijn schaduw vluchten voor Uw aangezicht?

Waar zijt Gij niet? Mijn geest stijgt in de luchten:
 Ze weemlen van Uw tegenwoordigheid.
 Mijn geest daalt neer in afgronds duisterheid:
 Uw stem verluidt door nevelen en zuchten.
 En dragen vleugels mij bij 't dageklaren
 Door zonneshemers, zinnend zit ik neer
 Bij 't wijde water, en ik zie U weer
 In uchtendschijnen op de zeeën waren.
 Het was Uw hand, die mij hierhenen bracht,
 Uw rechterhand, ze dwingt me trouw en zacht.

Het duistert. 'k Wil me bukken en verdwijnen.
 Maar in den diepsten nacht raakt Gij mij aan,
 En 'k zie verrukt de poorten opengaan
 Van Uwen Dag, en Uwe hemelschijnen
 Doorklaren 't zielsgeheime droeve weenen.
 Gij, die de diepten van dit harte weet,
 Ge maakt een blijdschap van mijn grievend leed,
 Een lied van mijne pijn en 't bange stenen.
 Ge hebt mijn aderen verweven met Uw zijn,
 Mij, voor ik wás, verheven in Uw schijn.

Wel prachtig troont Gij in Uw eeuwigheden.
 Maar Uwer werken kracht zoo wonderbaar,
 Wordt mijne ziel diepst in haar zelf gewaar.
 Ze looft U groot! Ze jubelt haar gebeden.
 U, Schepper, was haar wezen niet verholen,
 Ook 't lichaam niet, dat in geheimen schoot
 Gij vormdet. Heel mijn kleinheid ligt U bloot.
 Mijn dagen hebt Gij hunnen loop bevolen.
 Waar zijn mijn dagen? of ik dwaal en zoek,
 Ze staan met vaste letters in Uw boek.

Zie, God, ik moet Uw vrinden wel beminnen,
 Want sterk en schoon zijn zij door Uwe kracht;
 En of 'k hun aantal ook te tellen tracht
 Door dag en nacht, en weder zou beginnen:
 Het gouden zand blijft door mijn vingers glijden...
 Ik schouw U aan - mijn werk is niet vervuld.
 Hoe kan het God, dat Gij nog haters duldt?
 Mannen-des-bloeds, mijn hart zal U vermijden,
 Want hoont ge niet: 'Ze droomen van Gods stad,
 Terwijl ze ellendig dolen langs hun pad!'

Ik haat Uw haters, God. Ge ziet me kwijnen
En lijden om hun haat. Ik haat ze diep.
Beproeve God het harte dat Hij schiep,
En dat zijn blik over mijn wegen schijne!
En toets mij, Heer, en ken mijn wil en weten,
En weet mijn nederzitten en mijn staan.
Zie 't sluippad waar mijn moede voeten gaan,
Den tijd, waarmede ik mijnen weg wil meten.
En zoo die weg door zonde en duister leidt,
Wend Gij hem om - naar de open eeuwigheid!

De worsteling

‘Ik zal u niet laten gaan, tenzij gij mij gezegend hebt’.
Gen. XXXII:26.

't Is in die neevlige ure
Als nog 't gemijmer van den nanacht kwijnt
In 't beven van het licht, en de uchtend schijnt
Door schemers. Al de bleeke sterren turen
Naar 't dagen heen.

Heel levens liefste have
Vergeten nu, dwaler naar 't komend, trad
Hij uit zijn tent langs 't schijn-bewaasde pad,
Hij, Jacob, die uit vrees, met rijke gave
Naar Esau's broedervrede wenscht te dingen,
De wrake schuwend van die harde hand.

Nu in dit uur, dat over 't doomend land
Het sluimerlicht op glans-bedauwde zwingen
Laag aanzweeft, - 't oog in schemers heen, de voeten
Diep door den dauw, komt in Gods eenzaamheid
Die vredezoeker, dien verlangen leidt
In uchtends stille rijk. Komen stoeten
Van volkeren hem na? Een volk van schimmen?
Hij is alleen. Het licht sluipt langs zijn kleed,
Dat sleept door 't schemer-zweven, waar hij treedt,
Den blik ver heen naar droom-betogen kimmen.
Maar eensklaps deinst zijn tred. Hij staat besprongen
Van een onzichtbre kracht, die hem omwringt
Mèt klemmende verstikking, en hem dwingt
Tot strijd en sterken weerstand. Weggedrongen
Moet van zijn hart dat wezen zonder name
Of tastbaarheid.

‘k Wil kennen wie gij zijt,
 Aartsengel Gods, of demon die bestrijdt
 Mijn levend leven. Zie, we strijden sámen!
 En strijdt gij woest: ik zal u toch verwinnen.
 Wel deed ik nooit als vredes zachte werk,
 Maar 'k voel mijn hand geijzerd, de armen sterk,
 En 'k slinger u van 't hart....
 Zelfs zwakheid moet verwinnen
 Een kracht, die zoo haar krachten doet ontwaken!
 Demon of deugd, Gij, geest der eenzaamheid
 Of 's hemels macht: Ik stond u in den strijd.
 Maar komt uw hand nu 't lichaam mij mismaken,
 En vraagt ge: “Laat me gaan in 't uchtend-dagen”,
 Ik laat u niet: te heerlijk is uw kracht.
 Ik roem die wond, door u mij toegebracht,
 Gij wondere! Maar roemend wil ik dragen
 Nog dieper merk van u. Poog niet te ontzweven.
 Mijn armen sla ik om uw voeten heen,
 Die 'k niet kan tasten. Laat me niet alleen;
 'k Kan zonder uwen zegen niet meer leven;
 Ik wil uw kracht in mij door alle tijden,
 Uw kracht in mijne krachten; en uw licht,
 De weerschijn van 't verholen aangezicht,
 Moet als een blijvende uchtend mij omglijden.
 Geef toch dien zegen!

In de ontloken schijnen,
 In 't openbloeien van haar prille licht,
 Doet nu, Gods bloem, de zon, glorend azuur
 En gouden dauw opzweven en verdwijnen
 Naar de open diepten van haar diepste harte,
 Dat vlagen levensbloei en zonnebloed
 Over de ontwaakte weien stroomen doet,
 Waar Jacobs bee Gods engel uit blijft tarten.
 Hij slaakt niet de armen. In het licht verloren
 Omklemt hij 't ijl-verzwevend nevelkleed,

Dat hij van hemeldauw geweven weet.
Hij staat als een die bidt. Het uchtendgloren
Blijft over de oogen en het hoofd hem beven,
En uit een verte spreekt en zegent hem
Zingende tale, 's hemels eigen stem:
'Strijder met God - Gods kracht blijve u gegeven:
Hoe zult gij ooit nog strijd of vijand duchten?
Hij die in 't opperst worstelen verwint,
Vrede voor strijd, liefde voor haters vindt.
Ik noem u Israël.'

In de uchtendluchten,
In Gods ontloken licht en open tijden
Gaat Israël, zooals een koning gaat
Met de armen open, over zijn gelaat
Zegen van hemelglansen, die hem wijden.
Een koning die daar gaat, alleen gelaten
Na 't uur der kroning. Van zijn schouders glijdt
Gods luister als een mantel, rijk en wijd, -
En biddend overziet hij zijne staten:
De weiden groen, de wegen wijd, die weemlen
Van 't nieuw geluk. Dat snelt hem tegemoet:
Lach die den lach, liefde die liefde groet,
Zegen van licht uit 't open hart der heemlen,
En - Israël heeft Esau weergevonden.

In aardrijks lente, levens morgentijd,
Godskrachtige armen bidden uitgebreid,
Gaat daar die vader.
Wij in rijper stonde
Schouwen hem na, wij die zijn wegen komen,
't Volk zijner zonen.
Treedt niet elken dag
Een onzer eenzaam uit? Die scheurt dan 't rag
Van zijnen waan, en vlucht uit de eigen droomen,
Het oog door schemers heen naar ijle kimme,
In 't eigen rijk van God, Zijn eenzaamheid.
En de engel Gods bespringt hem met een strijd
Om 't levend leven.

O, verwin die schimme!
En zou ze u geest of lichaam ook mismaken,
En blijkt ze u smart-om-zonde of levensdorst,
Angst of verlangen - klem haar aan uw borst
Met al de kracht, die ze in u deed ontwaken.
Omkleem haar vast, en laat haar niet ontzweven
Voordat ze u heeft gezegend. Sta en wacht:
Verwonnen jammer uchtends glimlach lacht,
En - wie verwon treedt in het open Leven.

Opstanding

Engelen dragen den zwaren steen,
dragen het zware en duistere,
Dragen het zware op vleugelen heen,
dragen met ruischen en fluisteren.

Vallen mij neevlige waden af?
Komen nu glansen in stroomen?
Stroomen van glans in het opene graf
komen de doode omdroomen.

Glansen doordagen der ziele dood,
Jagen met zwellende slagen,
Jagen het levensbloed levend en rood,
Hijgende ademen jagen.

Sta ik in glansen hoog opgericht?
- Wijd deze armen zich breiden,
Lippen en oogen drinken nu licht:
Ik schouw in de opene tijden.

Ademen breken in zingenden lach.
Opgericht ga ik door dauw en gras.
Ik leef en lach, en ik zing in den dag,
word weer het kind, dat ik eenmaal was.

Komt er een kind door de wijde zon?
Komt er een mensch uit der dooden nacht?
Blij, door het Licht dat den dood verwon,
komt maar een kind, dat leeft en lacht.

Lenteliedje

Verblijven zij! de lente leeft,
Wijd is het licht ontloken.
De lentehof veel stemmen heeft,
De vogels weten sproken.
De rozelaar weer loovers weeft
Van rozebloed en zijde,
Van zijde en zon en 't roode Bloed
Van Onzes Heeren lijden.
Dat Hij de wortels drinken doet
Uit 't diepe hart der aarde,
Dat Hij het hout doorvloeien doet.
De rozelaar vergaarde
Het roode Bloed, den Levensgloed
In rozeknoppen roode,
En roode loovers. Ranken schoon
Ontbloeien zullen, bloede...
Dan komt weer uit de dorenkroon
Het rozebloed gevloten, -
De rozenbloei, de levensbloei.
Een geur van rozeroken,
Een geur van zomerdroomen woei.
De vogels weven sproken. -
Verblijven zij! het leven leeft,
Wijd is het licht ontloken.
Mijn merel weer haar stemme heeft,
Mijn merel op den rozetak
De sprake van mijn harte sprak!

Hoop

Het was zoo veilig, Hope, in uw vrede.
 Waart gij een moeder, ik het kind dat schreide?
 Zoo zacht zocht gij het woord, dat rusten dede
 Der angsten smarten en het hartelijden.
 Ademen kwamen, uwe stem, die zeide:
 'Wees stil maar, stil, en wacht, straks is geleden
 Al droeve kwaal, al booze droom, en blijde
 Zult ge uit dit duister in een uchtend treden'.

Gaan nu de klaarten open van dien dag?
 Al lichter licht blinkt gouden op de ruiten
 En buiten wijken wegen naar een stede
 Waar stemmen roepen. Met een bangen lach
 Treed ik verwonderd op dat roepen buiten,
 Naar vrede tastend en een troostebede.

Het was wel veilig, Hope, in uw wone.
 Haardvlammen waakten. Gouden schemers waarden.
 Heugenis bloeit, en blijft dit schoonste toonen
 Der nachtewake, nu zich openbaarde
 Al-bloei van droom en weten, 't kostbaarst schoone
 Van ons bestaan, bloeiende lentegaarde
 Aan open weg. Ons hart daar, als deez' aarde,
 Meigaarde Gods en Zijner schoonheid trone.

Wordt dit een opgang door Gods open tijden?
 Ver roepen stemmen, die we niet weerstaan,
 En wegen wenken naar de hoogste Stede.
 Al nader, nader... Streck de handen blijde.
 We zullen nog een wijle tastend gaan,
 Dan dragen vleugels ons in hemelvrede.

Sero te amavi

(Aug. Conf. XI. 27)

Ik kom te laat mij aan Uw Harte nijgen,
O Schoonheid, lentednieuw en eeuwig oud!
Ik kom te laat mij aan Uw Harte nijgen.

Gij, die van d'aanvang U verborgen houdt
In 't diepe binnenste van deze ziele,
Die ver uit 't diepe zelf naar verten schouwd'

Om U te zoeken, - zie, mijn zinnen vielen
Begeerig neder op 't geschapen schoon.
Wanstaltig bleef ik voor die schoonheid knielen,

Ver buiten U. - Toch was mijn ziel Uw woon,
En van Uw schoonheid hield me alleen gescheiden
Uw eigen schepping, dus Uw eigen schoon.

Gij riept, riept luid. Mijn doofheid hoorde blijde.
Uw Licht ging op. Toen vlood mijn blindheid schuw.
Mijn zuchten aâmt Uw geuren, die zich spreiden.

Ik, die U hoorde, ik zie, ik adem U.
U smakend blijf ik smachten. Al mijn lusten,
Mijn hongeren, mijn dorsten hijgt naar U.

Wat dat het vlammen van mijn hart nog bluschte?
Mij heeft geraakt de stemme van Uw zwijgen,
Nu laait mijn ziel naar 't licht van Uwe ruste.

Ik kom te laat mij aan Uw Harte nijgen.

Morgenster

Bidt over d'uchtendzeeën
 De Ster, de stille Roze
 Die weet der zielen weeën,
 Gods Bloeme, uitverkozen
 Lichtbloeme van Gods weien:
 Bloemharte is de Sterre.
 Der Roze is 't verblijen
 In bloemenweien verre
 Te bloeien en te bloeien
 Tot al heur bladers zijgen
 En 't Hart alleen blijft gloeien.
 Tot al heur bladers zijgen
 Als glansen op de zeeën,
 Op 't deinen en het hijgen
 Der rustelooze zeeën,
 Op 't zwoegende verlangen,
 Het woelen van haar weeën,
 haar zuchten en haar zangen.
 Lichtende rozevlagen
 neerzijgen en verreinen
 in glansen alle klagen -
 Het Hart blijft overschijnen.
 Komen door hemelvrede,
 Door morgenrood en ruste,
 Van ver-verloren reede,
 Van ongeziene kuste
 Nu lichte schepen glijden,
 Dagende naar den Dag?
 Beurend, het gouden verblijden,
 Kruis naast kruis in den Dag?....

De druivenrank

Dets van onser Vrouwen ende gelict hare eene wingart reve. (uit:
'Limburgsche Sermoenen')

De looverige Druivenrank
Die draagt des hemels Druive,
Komt met haar lommer groen en koel
Mijn hofken overhuiten,
Dat de arme zondaar schuilen mag
Voor 't lichten van Gods oogopslag.

Uit eenen wijnstok wonderbaar
Is ons die rank ontsproten,
Sloeg wortel in Gods diepste hart,
Is van Gods bloed doorvloten,
En of 't al weder winter wordt,
Die Druivenrank toch nimmer dort.

De loovers van die Druivenrank
Zijn de allerzoetste woorden,
Die menschenhart op aard ooit sprak
Of harten ooit aanhoorden.
En kniel ik in hun schaduw neer
Elk blad spreekt daar zijn tale weer.

Eén woord, het beefde in 't uchtendlicht,
En sprak: 'Hoe kan dit wezen?'....
En ootmoed bad, als de Engel Gods
De bangheid had genezen:
'De Heer zijn arme dienstmaagd ziet,
Dat naar uw woord Gods wil geschied.'

Totdat door middags klaren schijn
Het derde woord kwam zingen,
Dat zei tot God: 'Magnificat',
Kwam in Gods harte dringen.
Die van hun troon de heerschers stiet,
Hij hoorde wel der arme lied.

'Lief kind, wat hebt ge ons aangedaan?'
Het harteleed verzuchtte,
Dat kloeg: 'Ze hebben geenen wijn.'
Toen 't leed voor andren duchtte.
'Doet al wat Hij u zeggen mag,'
Sprak hoop vóór d'avond van den dag.

'k Wil schuilen voor Gods oogopslag
In schaduw van dit loover,
Daar spreken vreeze en deemoed weer,
Zingt dank zijn hooglied over,
Daar bidden hoop en medelij
Mij van der zonden banden vrij.

Tot ik de handen heffen mag
En plukken hemels Druive
In 't hofken, dat met bloei en blad
Gods rank komt overhuiven,
Opdat ook zondaars veilig zijn
Te drinken van den hemelwijn.

Het was niet veel...

Het was niet veel aan U van mij:
In 't heimlijk harte van mijn huis
Een handvol distels bij Uw kruis,
Dor gaarsel uit verstorven tij.

In 't heimlijk harte van mijn huis
Van mij aan U wel zonden veel,
Wel ijl gedroom, wel wuft gespeel,
Wel dorre distels bij Uw kruis.

Van U naar mij een stroom van licht,
De blik die zag, de stem die riep,
Het leven dat het leven schiep,
Het schijnen van Uw aangezicht.

Wat ga ik om en vraag ik nog?
Mijn leege hart stroomt vol van U.
Mijn leege handen tasten U.
Wat dwaal ik om en klaag ik nog?

Het is te veel aan mij van U.
Uw licht in deze dwaze ziel
In een te broze vase viel,
Ze beeft van pijn. Ze sluit zich schuw.

Het wordt steeds minder wat ik geef.
Het wordt steeds meer van U aan mij.
Gij ziet het aan: Heb medelij,
En geef dat ik U wedergeef.

De relik

Uit nis en kapellen, door 't pijlerwoud,
Uit schuiling en schaduwen heen,
Komen naar bevenden gloor van goud
Menschen met zoekende schreên -
Komen zoo stil door de stilte heen.

Komen ze, ouden, die 't leven boog,
Komen ze, kranken, van pijnen droef,
Komen ze lijders, wien 't leven loog,
Komen ze zwijgenden, droef en stroef,
Komen die allen met turend oog.

Komen ook kinderen kijkende bij,
Komen verwonderd naar 't licht,
Goudene blinkingen voelen ze blij
Over hun kijkend gezicht, -
Houden naar 't gouden het oog gericht

Over hun schouderen glansgeglj,
Over hun hoofd als een kroon,
Komen die allen het beeld nabij:
Barbara op haren troon,
Dragend haar toren en gloriekroon.

Menschen komen, staag menschen meer.
Schuivend in zwijgenden drom
Buigen ze kussend naar 't kleinood neer:
Priesterhand draagt het om,
Reikt het ter eering en reikt het weer.

Reikt hun ter eering het heilig kleinood,
Meer dan juweel uit een kroon, -
Bloeï' haar gebeente uit der aarde schoot,
Blinke haar heugenis schoon, -
Bloem en juweel uit den dood.

Schromende lippen aanroeren het zacht.
Glans van gedachte blinkt heen,
Blinkt waar de heilige hoog uit haar pracht
Schouwt naar de biddenden heen,
Schouwt naar hun wijkende schreên.

Uitzicht

De dag, - de vage winterwei,
De starre dorre-boomenrij,
De wal: een rotswand zwaar en grauw,
Een stapelende dakenbouw:
De stad.
In 't doode bloode licht
Het stage stille droomgezicht.

Zoo vreugdverstorven, levensdood,
Met daken blauw, met daken rood,
Met stiller dak naast stiller dak.
Langs stiller gevels, grijs en vlak,
Een stervenszucht van zonnegoud.
De stad, in oude droomen oud.

De wei, het dorre twijgenrag,
De stad, de bleeke winterdag.
Maar uit den drang der stilte op
Rijst torentop naast torentop.
De stad.
Een witte duivenvlucht
Zwerft lichtend door de winterlucht.

De ban

De ban, die haar doet dolen,
Die heeft haar boos verjaagd
Vanwaar zij was verscholen
In 't hofken roze-omhaagd.

De stilte was haar tente -
Maar Liefdes mijmerlach
Droom aâmend door de lente
Haar wenkte naar den dag.

Wenkt haar naar ijle kimmen,
Bruid van een bleeken droom.
De lach blijft bevend schimmen,
Dag kwijnt in schemer-doom.

Verlangen doet haar wanken.
Maar 't laatste licht gaat dood.
De lach in veeg verklanken
Verzweemt als avondrood.

Waar zal zij zich begeven?
Het duister en de tijd
Zijn, als nachts eeuwig leven,
Een dood van eenzaamheid.

Avond-uur

Gelaten staan de popels daar
Van schemering omdreven,
En houden stil de toppen daar
In 't zwijmend blauw geheven.

Zoo zwijgend daar de popels staan
In 't late licht te luistren,
De stammen onbewogen staan,
De loovers niet meer fluistren.

De stammen zacht verzwinden gaan
In witten nevelwadem,
En door de loovers zuchten gaan
Van bleeken avond-adem.

Ik zie de popels schuchter nu
En bevende bewogen.
Van verre droomenlanden schuw
De nacht komt aangevlogen.

Zal dan eindeloos....

Zal dan eindeloos niet einden
 Wisseling van lust en pijnen?
 Wijken wondren, waar verkwijnden
 Droomenbloei en vreugde-schijnen?

Zal dit immer moeten duren...
 Opgenomen - uitgestooten?
 Heeft het leven harde muren,
 Harde poorten hard gesloten?

Balling uit mijn vrede-stede,
 Zwerver uit de dorre landen,
 Zinnend naar vergeten bede,
 Leeg dit harte, leeg deez' handen,

Kniel ik voor gesloten deuren,
 En mijn hongerende ziele
 Wacht het wondere gebeuren
 Dat er nieuwe glansen vielen,

Dat er vielen nieuwe glansen,
 Lafenis van licht en luister,
 Van der vrede-stede transen
 In dit dorre dichte-duister....

Tot weer bloei en vreugde-schijnen
 Uit deez' oogen zullen lichten,
 Tot de duisternissen kwijnen
 En de harde poorten zwichten.

Zal dan eindeloos niet enden
 Wisseling van pijn en lusten?
 Wegen wijken, wegen wenden
 En het harte schreit om ruste.

Herinnering

Wij wekten 't niet door woord of lach,
Maar 't wás: - Het allerteerste beven
Van licht in licht is komen leven
Toen ziel in ziel haar wonder zag.

Schijnen ontloken in dien schijn,
Zielsklaarten in dat uchtend-ijle.
We bleven niet-begrijpend wijlen,
Toen zocht ge uw pad, en ik het mijn.

Ik weet niet waar uw weg u bracht.
Naar eenzaamheid de mijne leidde,
Waar weder de oude dorre heide
Verkleurde in den ouden nacht.

Maar nu ik tastend verder treed,
Over mijn droom in droom gebogen,
Verberg ik in gesloten oogen
Een Liefde, die zich zelf niet weet.

Dorre loovers

Nu zult ge niet meer keeren mij gemoet,
Weerhouden door het weten, dat de schroom,
Waarin 'k als in een nevel schuilen moet
Met mijner liefde laat ontloken droom,
Niet klaren kan voor zon- noch sterrengloed.
Het is een Herfst die blijft, een weeë doom,
Dien 't droefste weten, waar het weent en boet,
Geweven heeft om Levens lenteboom.

Maar waar gij eenzaam gaat langs vreemde paden
Daar zullen voor uw voeten nederzijgen,
Als dorre loovers door uw voet vertreden,
De doode droomen, de ongedane daden,
Door nevels neer en door het doodsche zwijgen,
Mijn leven zelf, dat stierf in zijn gebeden.

Zwerver

Levens aalmoes was niet groot:
Bete bitter tranenbrood,
Bete wranger asch tot spijs,
Karig voedsel waar ik reis,
Vreemdeling in stad en stad.

Zwervers voeten wond gescheurd,
Zwervers mantel vaal verkleurd.
Levens meelij zag mij aan.
Zou toch nooit het lied verstaan,
Dat ik op de lippen had...

Oogen schuwen waar ik staar,
Zwijgers hoofd zinkt droomenzwaar.
'k Werd de dwaler zonder klacht.
Leven schouwt mij na en wacht,
Schijnen beven over 't pad.

Schijnen beven en ik keer,
Armer zwerver keer ik weer.
Levens liefde wenkend riep,
Levens liefde buigt zich diep,
Tast in overrijken schat.

Mensch en Leven blik in blik,
Duizelblij in hellen schrik,
Zien elkander ziel in ziel...
In mijn bange handen viel
Gave waar ik niet om bad.

Zonnesprankel? Sterrevonk?
Lamp waar gouden vlam uit blonk?
Sleutel van een koningspoort!
Rijk en rustig reis ik voort
Met mijn heimelijken schat.

Sproke

‘En toen zijden webben en gouden garen
Tot een zwevenden sluier verweven waren?’
- Toen nam ze den dauw en den zonneshijn,
Want van glans en geheim moet een bruidstooi zijn.

‘Maar de dauw waast heen en het licht verdooft’...
- Dan klommen de sterren hoog boven haar hoofd,
En van sterren-spinsel in 't uchtend-ijle
Weefde ze al ijler en fijner haar wijle.

‘En als dan de Dag uit de hemelpoort reed?’
- Ze stond in haar tuin als zijn bruid gereed.
Maar de Dag reed voorbij op zijn blinkend ros,
Met zijn zonnemantel, zijn wuivenden dos.

‘En de sluier van glansen en droomen geweven?’
- Dien heeft ze den zwervenden Herfst gegeven.
Een nevel waait over heide en woud.
Haar hart is dood, en de wereld oud.

Herfst

Gij, die mijn bosch, mij iedren boom deedt sterven,
 Met blad na blad de wegen overruischt
 En wakke vijvers dekt, - mij doet ge zwerven.
 Mijn bosch ten doolhof werd. 't Is stam naast stam
 En nog en weder dijzen en verrijzen
 Van stammen, in één ruigte zweemend goud,
 Die eindloos daagt en waast. Zoo bleek en lijze
 Spreidt Dood de vage vleugels. Schaduw zijgt.
 Maar in verloren laan, waar 't licht vergloort,
 Dwaalt luisterstil een hert, en dwaalt en hoort...

Er is een ver gemurmel tusschen boomen.
 Het leeft en dwijnt. Een stem: ze spreekt en breekt.
 Gefluister wenkt en doet verlangen droomen,
 Maar heimwee hijgt, wanneer het schuilt en zwijgt.
 Mei-bronne parelt in wouds vale dreven,
 Een Lente suizelt tusschen dor geblaârt',
 Of dauw verruizelt, of er bloesems beven...
 Het hert dwaalt luisterstil, en dwaalt en hoort!

Mijn Hoop, o God, dat hert, - Uw Hart, die bron,
 Waar 'k leven drink, te herfst, en lentezon.

De stem

Hun boot op 't dageklare meer
 Van 't waterklare licht omvloed,
 Uit zon en water lijkt ontbloeid,
 Hun lichte boot op 't lichte meer.

Johannes blonde netten boet. -
 Uit waterglans en zonnestraal
 Weven zijn droomen ijl verhaal
 Van hope die haar heil gemoet.

Twee stoere mannen, hij de knaap.
 Bij ruige werkers, mijmerstil
 Een droomer hij, in 't lichtgeril
 Ontwakend uit z'n kinderslaap.

Hun boot op 't klare water deint.
 Hun handen tasten zon en zon.
 Johannes wonder wenschen won
 Naar daad, die droomen overschijnt.

Glanshuiveringen om den boeg
 Beven in sidderkringen wijd.
 Een visch op zilvren vin gespreid
 Lichtflonkers door de klaarten joeg.

Ziels heimwee blinkt uit oogenschijn
 Door uchtendlucht en openheid
 Naar 't strand van Gods ontloken tijd,
 Waar Liefde schoonste daad zal zijn.

Naar 't strand, vanwaar de Stemme daagt
 Door de openheid der uchtendlucht,
 Ontmoetend in haar lichte vlucht
 Droomhuiver, die naar daden klaagt.

De stem Johannes' blikken raakt,
Een klaarte die hun klaarte blindt:
Der aarde schijn en zijn verzwindt -
Gods stem Johannes' harte raakt.

Viel van zijn schouders ijl en zacht
De schemermantel van den dood?
Op 't water deint verlaten boot...
Johannes komt waar Jezus wacht.

Herdenken

Dit, moeder, zijn uw dagen weer,
Het eenzaam feest van u en mij,
Geen vreemde stemme spreek nu meer.

Dit is ons eigen droomgetij,
Ons hart moet weer ons hart verstaan,
Geen vreemde stemme lach of schrei.

De kleine hof, het huis, de laan,
't Is al zoo stil, als hoort het nu
Uw voetstap die komt nadergaan.

Want hof en huis ze wachten u,
Zooals mijn leege hart u wacht,
Door 't stage wachten wachters-schuw.

In 't late loover ritselt zacht
Een matte dauw, een glans-gewezen.
Uw huis, uw hof, mijn harte wacht,

't Wacht al zoo stil en hoort uw schreên.
Uw rozen bloeien als weleer.
September gloort door nevels heen.

We zullen zijde aan zijde gaan,
Uw kleinen tuin door langs dat pad
Waar de asters en de rozen staan.

De rozen laten blad na blad,
Om de asters droomt de nevelgloor.
Herkent ge 't pad nog, waar ge tradt?

Nu dwaalt uw blik het hofke door -
De vruchten, rooden aan den muur, -
Door 't hofke, dat uw blik verloor.

Ge ziet het wachtte u, uur na uur,
Zooals ons huis van vreugde leeg,
Zooals mijn hart, dien langen duur.

Het wachtte u, maar uw weg ontsteeg
Den aardschen tuin, naar verre stad.
Vergeefsche bloei herbloeide veeg.

Thans schijnt uw zachte oogenlach
Het tuintje door langs perk en paân.
September gloort. Dit is uw dag.

Speelt voor uw oog, als voor het mijn,
Een dans van sterren wemel-licht?
We gaan in d'avond uit den schijn.

Ik sluit de deur behoedzaam dicht,
Geen stem, geen voetstap die ons stoor.
Zit neder bij der lampe licht.

Neem 't werk op dat uw hand verloor,
Buig over 't lijnwaad als ge placht.
Ik neem dat boek weer als te voor.

En zie, de rozen beven zacht,
De rozen tusschen u en mij,
Nu zoo uw oog naar 't mijne lacht,

Nu zoo uw stem zegt, als ze placht:
'Mij is de stilte 't liefste goed,'
Nu weer van u naar mij, zoo zacht,

De stilte komt die droomen doet,
Van u naar mij de stilte weer,
Die dit bang hart herleven doet
En maakt me 't kind weer van weleer.

Zang-rag

Kan 't dan niet anders zijn?
Moet ik deez' bange pijn
Naar 't nacht-verblind verschiet
Uitzingen als een lied?

De pijn van 't zielsgeheim
Zingen in rijm na rijm?
Schenden met eigen taal
Verstilde wonde en kwaal?

Is 't alles wat me bleef,
Te weven, waar ik leef,
Woorden om weë pijn,
Zang-rag van dauw en schijn?

Het eigen hart aanhoort
Verwonderd en bekoord
Zijn bangen wiege-zang,
Wacht zingend. levenslang,

Of niet door 't ragge rijm
De schijn van dit geheim
Komt zweemen, als de lach
Dien 't eens verbleeken zag.

Tentatio

Roep niet zoo luide, Lente! Ach laat mij!
Schuw is dit hart voor uw stem die doet droomen:
Drijf met de bloesems uw spel, met de boomen,
Ga aan mijn tente, o Lente, voorbij.

Klop niet zoo dringend, Lente, en toef niet.
'k Gaarde te-winter, met wankele schreden,
Beedlende zwerver, wat schamelen vrede.
Droefenis' winst toch is Lente's behoef niet.

Hoor ik uw vedel? Lente - heb meelij!
Nu ik, o Lente, uw vedel hoor zingen,
Zingt ook mijn hart, wijl deez' handen zich wringen,
Ril ik van pijn, en kom toch u nabij.

Eens nog mij geven, o Lente, in uw macht?
'k Sta op mijn drempel en schouw langs uw paden.
Eens nog door geuren en bloesems gaan waden?
Weer door dat licht - naar nog duisterder nacht?

Pastor bonus

In stad en woon de menschen woord om woord
Vergetelheid en feest te wekken pogen,
Tot schijn-geluk hel tintelt. Maar 't vergloort
En dooft, waar Gij nabijtreedt. De eigen logen
Doet hen verschuwen, als hun harte hoort
Den hartslag van Uw leven. Bang verstoord
Breekt Leugen's feest, en smart gebogen
Volgt Liefde Uw voetstap naar der vreugden poort
Die Uwe sleutels slechts ontsluiten mogen.

Ach, hoor ons niet, en dat Uw oog niet weet
Wie hier met U aan de eene Poorte knielen,
Der menschen feesten leugenschuw ontvluchtend.
Rein in Uw reinheid, lijdend in uw leed,
Stil waar de klaarten van Uw stilte vielen,
Wachten wij 't stervensuur als 's Levens uchtend.

Gebed

Thomas à Kempis III B. 23 Hfdst. 3

Laat in mijn ziel de schijnen vallen,
 O Jezus, van der Stille licht,
 Tot uit mijns harten diepe halle
 Al duister voor die klaarheid zwicht.
 Doe ijl gepeins en fel bekoren
 Als nevels voor uw wenk vergloren.

Sta gij daar als mijn sterke strijder,
 Die 't sluipend roofgedierte weert,
 O Jezus, als der ziel bevrijder
 Van wat ze in droom en lust begeert,
 Opdat staag harts doorzongen zale
 Uw lof in overmaat herhale.

Sta, en gebied daar wind en vlagen,
 Zeg tot de zee: 'Leg zacht u neer,'
 Zeg tot den storm: 'Houd in dit jagen.'
 Uw vrede breid' de vleugels weer,
 Uw licht en waarheid daal naar de aarde
 Of morgenglansen openklaarden.

Ik ben die aarde, gij die glansen,
 Ik ben die dorre woestenij,
 Tot over hemels hooge transen
 De liefde stroomt van U naar mij,
 Uw dauw harts gronden mild komt drenken
 Opdat ze U goede vruchten schenken.

Ach, hef mij uit den druk der zonden,
 Hef mijnen wil tot U omhoog,
 Dat ik Uw zoetheid éene stonde,
 Uw zaligheden smaken moog,
 Dan wordt al 't aardsche wrange spijze
 Waarvoor de warse zinnen dijzen.

Ontruk me! Scheur met Uwe handen
Wat me aan geschapen troost nog bindt.
Ziels honger brandt zooals hij brandde.
Geen schepsel ooit een liefde vindt,
Die al mijn honger zoude lave,
Die al mijn dorst verkwikking gave.

Maar zoo gij, Jezus, wildet weven
Der minne band om mij en U,
Als 'k hart aan hart met U mocht leven,
Wat zou ik zoeken buiten U?
O, volheid onzer lafenissen,
De al-eene smart is U te missen.

‘Gij zijt hun als een zoetklinkend lied’

(Ezech. 33, 32)

Een lied was het Woord op mijn lippen.
Zondigend zong ik het na,
Wiegend in wevende dromen,
Proevende zoeter dan honing
Zwevende geur van geheimnis.

Een lied was het Woord op mijn lippen.
Ijlende zong ik het na -
Maar als een zwervende schemer
Gleed van mijn lippen, die dorden,
Zwevende geur in een ijle.

Een lied was het Woord op mijn lippen,
Biddende zing ik het na -
Dat in den glans van Gods opgang
Stijgen Zijn geuren als glansen,
Bloeie, Zijn geur uit Zijn dauwe,
Het Woord als een lied uit mijn ziele.

De vijver

Diep in 't eenzaam park verborgen
Ligt hij in zijn groene zoomen,
Spiegel van de' Octobermorgen.
En veel eeuwenoude boomen,
Beuk en berken aan zijn oever,
Strooien stiller steeds en droever
Op zijn water, blad na blad.

Hij, in de' eigen droom verzonken,
- Nevel, die hem blijft omwaren, -
Laat de schemer-gouden lonken
Van den morgen en de blaren,
Die zijn spiegel overweven,
Niet tot in de diepten beven
Van zijn water, stil en mat.

Maar de boomen in hun ronde
Dringen witte en grijze schimmen
Tot de heimelijke gronden,
Die de glansen overglimmen
Van de blaren en den morgen,
Waar zijn ziel, te diep verborgen
Om verloren zomer bad.

En door witte en grijze stammen,
Die in 't vijvervlak weerschijnen,
Komen, gloeiend-roode vlammen,
Schuwe visschen weer verdwijnen
In hun rimpelende kringen,
Als verholten mijmeringen
Van wie droefheids diepten mat.

Naar de beuken en de berken
En hun vederfijne twijgen,
Langs de lanen en de perken
Gaan nu teere nevels stijgen,
Droomen die hun webben spinnen,
Loover dat de boomen winnen
Van den vijver, blad na blad.

Wever

Ik wilde als alle menschen zijn,
En zonder deze hartepijn
Maar lachen en maar praten.
Dan liep ook ik hoog opgericht,
Dan liep ik door het zonnelicht
En door bevlagde straten.

Dan kwam die bange drang niet meer,
Door levenspijn, door hartezeer,
Dan was ik huns gelijke,
Dan kwelden mij hun stemmen niet,
Ik sprak hun taal en zong hun lied
En zou hen niet ontwijken.

Nu schuil ik in mijn eenzaamheid,
Terwijl mijn hart naar 't leven schreit
Waarin het nooit zal deelen,
Omdat die pijn me wrang en wreed
Den bangen drang in 't harte beet,
Die nimmer meer kan heelen.

Voor mij geen lach, geen menschenpraat,
Geen zon en geen bevlagde straat,
'k Moet in den schemer leven.
'k Moet in den schemer, stil en bang
Door hartepijn, uit 's harten drang
Maar ijle droomen weven.

Doch weef ik op mijn weefgetouw
Maar droom en droomen, staag en trouw,
Dan weef ik, zonder weten,
Van schemers mij een hemelschijn,
Waarin al 's harten drang en pijn
En 't leven zijn vergeten.

Waan

'k Heb alle leed tot kracht gesmeed,
 Tot daden leege droomen,
 Een pantser van dat nevelkleed....
 'k Zal nimmermeer verschromen,
 Maar als een sterke werker gaan
 Uit de' ijlen schemer van den waan.

'Voor 't lied, op dorre lippen dood,
 Zal 'k lust en leven winnen,
 Zal in het koele morgenrood
 Bevrijd het werk beginnen.
 Ziels wonde en levenslange pijn
 Voor immer thans genezen zijn'....

Zoo nam ik 't openklarend pad
 Naar de ongeploegde landen.
 Maar eer ik tot den arbeid trad,
 Verloomden reeds mijn handen,
 Verdroomde weer de sterke wil
 En zweeg het hooge hopen stil.

Dit is de schuld van 't morgenrood
 En van de vogelstemmen.
 Want de uchtend, die mijn ziel doorvloot,
 Liet haar in 't oud beklemmen,
 En rust of sterkte heeft ze niet,
 Voor ze die weervindt in haar lied.

Nu loop ik tot het donker daalt
 Te ploegen door de voren,
 Maar weet niet waar mijn voetstap dwaalt,
 Zoek staag wat is verloren....
 Ik zwerver, ach, van waan naar waan,
 Die 't eigen hart niet kan verstaan.

II

Hij zong van trouw, totdat de snare brak,
En in dat hart zich-zelf slechts trouw gebleven,
Verstilde wonde bloedend openbrak.

Toch weer naar andre woon in diepe dreve
Verdwaalde hij met de' ouden minnezang,
Zong daar te droef van liefde en ziels herleven.

En toevend viel hem 't eigen lied zoo lang.
Al verder!... Daagt aan uchtenroode kimme
Het eindelijk thuis niet in een rozenhang?

Het thuis, waar de ééne wacht? Zijn wegen klimmen
Langs ruige heuvels, leiden stil en vlak
Door wijde heiden. Maar de kim blijft schimmen.

En in zijn hart de pijn steeds feller steekt,
En op zijn hart die harp met doove snaren,
Ze weegt zoo zwaar... Zijn laatste weerstand breekt.

'Ach, droomen op dat wakke bed van varen,
Tot herfstwind komt uit 't havelooze woud,
Mij dekken met een wâ van dorre blaren'....

En in zijn hart van 't rustloos zwerven oud,
Snikt dof een klacht om trouw, die niet mag leven.
Op 't veege voorhoofd dooft het avondgoud.
Octobers rag komt om de harp zich weven.

III

Zal ik dan nooit ontwarren
 Het webbe van mijn wanen?
 In droomen blijven marren
 Tot licht en leven tanen,
 Mij wiegen in een broze boot
 Tot aan de zeeën van den dood?

'k Heb luttel last geladen:
 Uit Liefde's verre gaarden
 Wat dorre rozebladen,
 Wat loovers die daar waarden.
 Ze glijden door mijn vingers heen,
 En 'k weet niet of ik zing of ween....

Zoo droom ik droef en droever
 Van eindelijk ontwaken,
 Totdat van 's werelds oever
 Een stem mijn hart komt raken:
 'Ontferm u om wie lijdt en schreit,
 Gij, die langs de open stroomen glijdt.'

'k Roep naar dat bange schreien:
 'Zal ik me tot u nijgen
 Met heelende artsenijen,
 In deernis en in zwijgen?'
 De stem weert: 'Ach, uw zalve niet,
 Den troost slechts van uw droomenlied!'

Mijn boot glijdt langs de stroomen....
 Ik sta met leege handen
 En zing maar van mijn droomen.
 Misschien dwaalt door de landen
 Die luistraar in den avondgloed,
 Wiens pijn het lied vertroosten moet.

IV

Hoe kan uw haat mij wonden
Met dit zoo diepe zeer?
Gij hebt me zelf gevonden
Aan 't morgenklare meer,
Dat, sinds ik aan uw zijde liep,
Mijn heimwee naar zijn verte riep.

Toch ging ik langs uw paden
Gewillig met u voort,
Leerde eigen hoop versmiden
In 't opzien naar die poort,
Waarvan uw hand den sleutel droeg,
Waarheen uw wild verlangen kloeg.

En leek die poort mij duister,
Ik docht me zelf te blind
Voor haren weidschen luister.
'k Ging met u als een kind,
Dat in de lieve stem gelooft,
Die hem een wonder heil belooft.

Zoo werd met uwe reize
Mijn levenstocht tot één,
Maar 's harten blijde wijze
Verging mij tot gewezen.
Hebt gij in 't staren naar die poort,
Mijn stil versmarten niet gehoord?

En ben ik neergezegen,
Gij hebt dat niet gegist,
Hebt op uw hooge wegen
Den zwijger laat gemist,
Die daalt van 't doel, dat staag verdwijnt,
Naar 't dal waar de open morgen schijnt.

'k Zou zingen bij mijn oever, -
Moest gij niet eenzaam gaan,
Om de' eigen haat nog droever
Bij 't stijgen uwer paân.
Ach, keer aan 't hart dat om u klaagt,
In 't dal waar 't ware leven daagt.

V

Bang hart, dat 't liefste lied nooit zingt,
Den diepsten droom verheelt,
Steeds hongrend, om geluk niet dwingt,
Maar met wat schijnvreugd speelt, -

Ge bleeft mij uit mijn kindertijd,
Niets dat u ooit genas.
Ge dreeft mij naar een eenzaamheid,
Die 't veiligst thuis u was.

Ik hoorde 't klagen van uw wil
En leed uw honger wel,
Maar hield u trouw met sproken stil
En met wat droomig spel.

Hoe wordt uw stem nu toch zoo luid,
Uw honger zulk een pijn?
Den stillen schemer stoot ge ons uit,
In 's levens hellen schijn....

We zijn voor de' open dag te schuw,
Te schamel ik als gij,
En geen verstaat die stem van u,
Niet een dat hart van mij.

Tot gij dat ééne lied begint
En van dit droomen spreekt,
Wel spijze voor uw honger wint,
Maar heiligst zwijgen breekt...

Liefde's komst

Ze kwam zoo ongedacht,
Kwam met zoo schuwe schreden
Naar u en mij gegleden.
De dag verbleekte zacht.

We stonden zijde aan zijde
Bij 't kruisen onzer paân,
Daar kwam zij nadergaan.
We weken, haar te mijden.

De dag verbleekte zacht.
Ze prevelde haar bede.
Onze oogen schouwden leede:
'Geen hart hier dat u wacht.'

We weken, haar te mijden.
"Blijf niet zoo verre staan."
Een kelk van rozeblaân
Hief ze op haar handen beide.

'Geen hart hier dat nu wacht.'
"Uw hart heeft dorst geleden,"
Wat deed ons nadertreden?
Ach, deernis lokt zoo zacht.

En op haar handen beide
Bood ze ons te drinken aan,
Uit kelk van rozeblaân.
Haar drank van bitter lijden.

De dag verbleekte zacht.
Om vrede droef-vergleden,
Heeft bang ons hart geleden.
Het kwam zoo ongedacht.

Liederen

I

Gods wenk of uwe stem, mijn lief?
Ik kan niet onderscheiden,
Wat teeken of wat woord mij riep
Tot leven en tot lijden.

Gods teeken of uw woord, mijn lief?
De twijfel doet me bangen.
Ach, wat mijn ziel tot leven riep
Zal haar met dood bevangen.

Gods wenk of uwe stem, mijn lief?
Wat doet zoo droef mij klagen?
Zijn glans die scheen? uw hart dat riep?
Ik kan het God slechts vragen.

Want God die blijft, waar wij, mijn lief,
Verschuwd elkaar ontdwalen.
Gods wenk? uw stem? de Liefde riep,
Gods wil door uwe tale.

Gods wenk en uwe stem, mijn lief,
Ze zijn niet onderscheiden.
Ik ga waar God, door u, mij riep:
Tot leven en tot lijden.

II

Zal ik nimmermeer nu rusten
Eer ik aan uw hart genegen
Drink der minne zoete lusten
Uit den beker, dien gij draagt?

Eer bij 't kruisen onzer wegen,
'k Overvol mijn ziel voel stroomen
Van een duizelenden zegen
Uit den beker, dien gij draagt.

Morgenzon komt klandagen
Door vernevelende schijnen,
Nu mijn oogen d'opgang zagen
Van den beker, dien gij draagt.

Buig uw voorhoofd aan het mijne,
Krankte heel en 's harten pijnen,
Met den vrede en het verreinen
Uit den beker, dien gij draagt.

III

Heb ik mijn God verloren
En zal nu nimmermeer
Dit hart zijn heil behooren
Als in het stil weleer?

Voor 's levens zoete zangen
Bezweek mijn wil te broos,
Ik gaf ze mijn verlangen
Gevangen voor altoos.

Maar door de groene straten
Die 's levens lied ontsloot,
Dwaal ik van God verlaten
Als in een leegen dood.

Toch kan ik nimmer scheien
Waar ik niet blijven mag,
O God, troost toch dit schreien
Door 't wonder van uw lach.

Dit leven door Uw leven
Doorzongen en doorzond,
Dan ware 't al gegeven,
Dan werd mijn ziel gezond.

IV

Droeg ik met te bange handen
Heel mijn leven tot een gave
Door de leege schemerlanden
Naar de verre late haven
Van uw hart, dat om mij riep?

Liet ik al te reinen vrede
En een woon te koel en heilig
Achter in de stille stede,
In den morgen blij en veilig,
Toen ik langs uw wegen liep?

Al herdenken en verlangen
En mijn nieuwe lichte droomen
Duisterden tot droeve zangen,
Toen mijn hart in 't naderkomen
Om zijn thuis in heimwee riep.

En ons eindelijk ontmoeten
Was geen lach, die klaar en blijde
Levens jonge heil begroette,
Maar een klacht, die bevend schreide
In verzuchten dof en diep.

Zweeg uw hart in dit verschuwen?
Was mijn hart te schuw in 't geven?
Om mijn leven en het uwe
Komt als doodsche schaduw zweven
Herfstwind, die vergeten sliep.

Herleving

I

Al wat ik ooit in kind of mensch beminde,
Het is in U zoo wonderlijk vereend.
Gij doet me verre droomen wedervinden,
Verteederingen, jaren door beweend.

Ik voel den blik van lang verloren vrinden,
Ziet gij mij aan; 'k hoor stemmen droef vervreemd,
Wanneer gij spreekt; en toen uw zwijgend zinde,
Werd lang vergeten rust me opnieuw verleend.

Zoo vloeit me milde toe een overvloed
Van zaligheden uit uw diep gemoed,
En doet gij levens liefsten droom herleven.
Maar weet: dit wonder, lenteprijs en jong.
Dat in uw bijzijn mijne ziel doorzong,
Is mij voor 't eerst alleen door U gegeven.

II

Sinds heeft mijn eenzaamheid uw aangezicht
En ziet mij met uw teedere oogen aan,
Zoo mild omvangen door dit droomig licht
Wil 'k uit mijn stilte niet meer henengaan.

Ik sta en staar. Maar zwijgens zwaar gewicht
Komt al te klemmend mijne ziel belaân,
Totdat ze 't uitzingt, om in dicht na dicht
Haar diepst geheim zich-zelve te verraân.

Dan wordt het tusschen ons een wonder spel:
Gij schouwt mij aan en hoort terwijl ik zing,
Ik voel uw blik, gij voelt den mijnen wel.

Toch zijn we steeds in de eigen stilte alleen,
Maar sedert ziel en ziel elkaar omving
Bant tijd noch ruimte ons leven meer vaneen.

III

Als ieder slaapt, dan lig ik neer in wake,
Ik zie u aan, en word niet moe gestaard.
Uw blik blijft mijnen nacht te helder maken,
En 'k sluit niet de oogen, waar zijn lichtschijn waart.

Zoo is het donker wonderlijk doorklaard
Van sterren, die de dofste diepten raken
Van oog en ziel, door de eigen droom bewaard
Van duister slapen gaan in liefdes wake.

En toch - wanneer gij komt en tot mij spreekt
In nieuw gedaagden dag, en 'k voel uw oogen,
Die zoeken in mijn ziel der sterren droom,
Dan moet ik schuilgaan, bevende van schroom,
In stilte en duister, eer het waas verbreekt
Dat Liefdes lichtgeheim heeft overtogen.

IV

'k Heb van den tijd een lief geluk geplukt,
Den lach, die uit uw oogen naar de mijne,
Eén ademtucht, het eeuwig licht liet schijnen,
Dien heb ik als een bloem, een broze ster geplukt.

Ik draag dat lief geluk aan 't hart gedrukt,
En voel al levensangst tot vrêe verreinen,
't Is of uw blik blijft schouwen in den mijnen,
Waar 'k droomend ga over geluk gebukt.

En 'k weet - straks zal ik u aan 't harte geven,
Een wonder als ik zelf thans mededraag,
Geluk geplukt waar weg en weg weer kruisen,
Mijn doolpad zich verliest in uwe dreven.
Want wat weerhoudt nog Liefdes lentevlaag,
Die ik van ver hoor door de luchten ruischen?

De bedelaar

En uit haar vaders zonnezalen,
Door tuinen, bloemen-bont,
Prinsesse naar de poort kwam dwalen
In d' open middagstond,
En tuurde ver, en was niet blij
In haren mantel van zonnezij.

‘Ach, wil mij uwen mantel geven
In d' open middagstond.’
Zoo sprak de bedelaar, het Leven.
Prinsesse wel verstond,
Ze sloeg haar zonnemantel af
En mede haar gouden kroon ze gaf.

Wat gaf ze meer? - haar heele ziele,
Den lach van haren mond,
Heur tranen, die als dauwe vielen
In d' open middagstond.
Toen sprak het Leven: ‘Volg en kom,’
Sloeg haar een mantel van stilte om.

Beurtzang

Twee nachtegale in een dal
Een zoeten beurtzang zingen.
De zanger weder zwijgen zal,
De zwijger weder zingen.
Een zingt den zoeten beurtzang voort.
Een hoort den ander zingen.
De zanger zingt. De zwijger hoort.
Twee nachtegale zingen.

Een engel hoort Gods woorden aan
En daalt op vleugels neder;
Is in Maria's woon gegaan.
Maria knielt daar neder.
'Ave, die vol genade zijt.'
Maria groet hem weder.
'God is met U.' 'Ik ben bereid.'
Ze spreken vroom en teeder.

Twee hemelstemmen zoet en zacht
Dien schoonen beurtzang zongen.
Gods engel heeft den groet gebracht.
Het wonder is voldongen.
Geen schooner groet, geen liever woord,
Nooit wordt dit lied herzongen.
Gods engel spreekt. Maria hoort.
Twee nachtegale zongen.

De goede Herder spreekt

'Het klagen van uw stem naar mij,
Dat riep van ver mij naderbij.
Arm lam, in dorens bang verward,
Ik neem u aan mijn levend hart.
Ik raap u uit uw zonden
En kus uw roode wonden.

Ik ken wel roode wond en pijn,
Ik weet wel hoe de mensen zijn.
Arm lam, verschrikt en opgejaagd,
Ik weet wel waar uw stem van klaagt.
Ik draag u uit dit schreien
In 't bloeien van mijn weien.

Mijn bloemenweien geuren zoet,
Haar geur uw pijn genezen doet.
Arm lam, dat aan mijn Harte beeft,
Ik draag u waar mijn lente leeft.
Daar zingen engelkoren
Voor 't lam dat was verloren.'

Lanceloots klachte

Toen Lanceloot gevangen zat,
 Het deed hem bitter klagen:
 ‘Ai mij, dat ik mijn vrijheid had,
 Weer Levens open dagen,
 Waar ieder uur een feest voor mij
 Van horenschal en krijgsroep blij!
 Mijn hart sloeg helle slagen.

Mijn zwaard was feller dan de dag,
 Mijn schild een morgenzonne,
 Hier staan ze duister in het rag
 Dat grauwe spinnen sponnen.
 De stilte, die me staag belaagt
 En schemers ijle wijle draagt,
 Wordt door geen zwaard verwonnen.

Ze klemt mij aan haar ijskoud hart,
 En wil haar boei niet slaken.
 ““Wie liefde zoekt die Gode tart,
 Zal liefde als straffe raken.””
 Dan zingt zij, en ik adem niet,
 Mij waanzins liegend sluimerlied
 Bij dage- en nachtewake.

Wee mij, die naar haar stemme hoor!
 Mijn harte wil herleven,
 En Levens schim komt als een gloor
 Langs luikende oogleên beven.
 Leef ik der Stilte greep ontwoeld?
 Mijn hand, die de eigen kracht weer voelt,
 Grijpt schimmen die ontzweven.

Grijpt schimmen, en grift teekens neer
Op zilte kerkmuren,
Grift lijn en zijn van 't Leven weer
In licht van Liefdes uren,
En met der droomen ijle beeld,
Mijn hart zijn ijdel droomspel speelt.
Mijn schreiende oogen turen:

Zien ridders hoog op 't dravend paard
En met gevelde speren,
Zien Lanceloot met schild en zwaard
Die honderd ridders weren,
En zien, met liefdes zoetsten lach
De Liefste, na der helden slag,
Verwinnaars groet begeeren.

““Ach keer, en kus mijn lippen rood!””
Mij roept haar bang verlangen.
Ik nijg... en voel me koud en dood
In Stilte's boei gevangen,
En zie door kerkertraliën heen,
Waar Lente bloeide en Zomer scheen,
Verwelkte rozen hangen’.

Trouw

Ze dwaalde zoo vroeg door haar gaardekijn,
 Over de rozen lag dauw en schijn,
 Schemer op dreven en wegen.
 Tusschen het loover de nachtegaal sloeg,
 Over de hage, - te laat of te vroeg? -
 Heeft ze zich schromend genegen,
 Schouwde zoo wijd, en de nachtegaal zong,
 Wachtte zoo blijde, haar hart was jong,
 'Lief houdt de schemer u tegen?'

Te middag in haren toren hoog,
 Prinsesse zich uit het venstertje boog,
 - Zonneglans over de landen, -
 Schouwde zoo wijd - te laat of te vroeg? -
 Wachtte zoo trouw, en haar harte joeg,
 Vouwde de biddende handen,
 'Wegen en dreven, als 't harte mijn,
 Wachten zoo leeg in den zomerschijn,
 Lief, houdt het licht u in banden?'

En als des avonds het donker zeeg,
 Prinsesse nog uit dat venstertje neeg,
 - Nacht over wegen en dreven, -
 Hield in haar handen dat lampken kleen,
 Licht was de vlam of een ster daar scheen,
 't Lag op haar handen te beven,
 'Lief, komt ge bang door nachts eenzaamheid,
 Dat, als een sterre, u lichte en leid'
 Mijn hart, mijn levende leven'....

Davids dronk

De burcht staat thans gebouwd, de Davidstad
Op Sions heuvel, en haar glans schijnt wijd
Door 't land van Israël, waar baan en pad
Naar 's Konings woon als naar een tempel leidt.
En David, met zijn volk, heeft welbehagen
In 't weidsche huis, een rotsbouw op de rots,
Door woud en gaard omringd, door rozenhagen,
Door zonneglans als door de wake Gods.
Van Hiram's cederhout, met brons beslagen,
De sterke poorten. Van bazalt de wal.
De pijlers marmer, die de daken schragen,
Porfier de trappen naar de koningshal.
Daar, op zijn troon, zit David neergebogen,
Het hoofd op 't hart neer, of een kinderhand
Het streefde en nijgen deed. Over de oogten
Beeft teere schemer, glans van vloer en wand,
Lichtspeling uit berillen en smaragd,
Uit gruis van parelmoer en edelsteenen
In zuilen en gewelf. Ademzacht,
Met geur van rozen, drijft om David henen
In de open hal die weerschijn naar den dag.
Hij mijmert in dat licht, den blik gevallen
In de eigen ziel. - Als door een droomenrag
Ziet hij de ranke kleine knapen stoeien,
Zijn zonen, in den gaard, en langs het pad
Hun moeders dwalen waar de rozen bloeien.
Die vouwen, of ze bergen gouden schat,
Op 't hart den wazen sluier; treden trage
In bleek gemijmer; zien hem zinnend aan.
Zwerft droefheids schemer om bij 't prille dagen?
Komt geur van dorre bladers hem omvaên?
Geluk is wonder. 't Opent 's menschen zinnen
Voor Schoonheids schijnen. Maar de ziel doorwaart
Een dorst om meer steeds van dat licht te winnen....

Tot vreeze huivert.
 David droomt en staart.
 Zijn hand dwaalt achteloos langs de starre snaren
 Van 't elpen palster, rustend in zijn schoot,
 En teere klanken, met zijn droomen, waren
 Door hal en hoven naar het morgenrood.
 ‘Heer, het is al door U, en om Uw macht
 Verblijdt zich deze, dien Gij hebt verheven.
 Al wat Uw knecht gehoopt heeft en verwacht,
 't Verlangen van zijn lippen, - 't is gegeven!
 In overmaat vloeit hem Uw zoetigheid!
 Hem gaaft Gij uit het hemelsche trezoor
 Een koningskroon, begloord met edelsteenen.
 Ga toch haar glans in Uwen glans teloor!
 Opdat hem 't heil niet word' een bron van weenen,
 Opdat in 't heil de zielskracht niet verweekt
 Van Uwen knecht, niet in Uw overvloed
 Zijn arm verslapt, niet als een rietstaf breekt
 De scepter, dien Ge een herder dragen doet' ...
 Zoo, langzaam, woord na woord, ontwelt het lied
 Aan Davids hart, zang van zijn vreemde vreeze.
 En door het lied hoort hij de schreden niet
 Die naderkomen; kan den schrik niet lezen
 In 't oog der dienaars om hem heen geschaard;
 Ziet niet de kleine knapen angstig deinzen,
 De vrouwen vluchten uit den rozengard.
 Hij hoort en ziet slechts de eigene gepeinzen,
 Gevangen, droom-verloren, in hun ban. -
 Daar plots, - de harp ontvalt hem in dit schrikken,
 De snaren klagen uit, -
 ‘Wat wil die man?
 Wat angst flitst felle pijlen uit zijn blikken?’
 Vóór David, zwikkend op de knieën neer,
 Die bode in harnas, vaal bestoven renner:
 “‘De Philistijnen dringen nader, Heer!’” -
 ‘Is 't al?’ smaalt David, ‘vluchtende verkenner,

Dat geeft wat wapenspielen in den wind,
 Juist werd mijn arm te slap van 't rusten.'
 "De vijand zoekt u!" -
 'En die zoeker vindt!' -
 "Zoo talloos zijn de horden." -
 't Zal hun lusten
 Te sterven in de schaduw van Gods stad.' -
 "Het dal van Raphaïm is overduisterd." -
 'Het wordt daar licht: wij roepen "Goliath!"
 En 't reuzenheir, dat in ontstellen luistert,
 Het zwermt uiteen als wilde honingbijen.
 God strijdt met Israël, zooals Hij placht.
 Laat kindren beven en dat vrouwen schreien,
 Ons, bode! man en man, ons is Gods kracht.'
 Hoog opgericht staat David. Aan zijn voeten
 Ligt 't palster lang vergeten.
 Eén roep van hem -
 En zie, mannen en mannen meer, stoeten
 van wapendragers, komen op zijn stem.
 Ze schuilden in de hoven bij de hagen,
 Achter de glinster-zuilen in de hal,
 Achter de wallen in hun hinderlagen,
 Hoog op de finnen, schuilden overal,
 Wakers in Davids stad, de helden Gods.
 Hun schare vult met schaduw hal en hof.
 Ze staan met lansen, staan met boog en knots.
 In 't harde harnas.
 Of een pijl hen trof,
 Flitst Davids blik, en tintelt in hun oog,
 Doet in hun hart een vonkend vuur oplaaien,
 En in één vlaag vlamt lans naast lans omhoog,
 'God onze kracht!'
 Alsof een storm komt waaien,
 Eén davering, - hun stemmen al tot één.
 Het schokt door zuil en wand.
 De lansen stralen.

Een bliksemschicht, die schichten al tot één.
 Het duurt een oogwenk. Lans- en lansendalen. -
 Maar David blijft met de armen uitgebreid
 En bidt, het hoofd gebukt:
 ‘God, mijne kracht!
 Mijn lampe zijt Gij, en Uw licht valt wijd,
 Uw licht alleen, door 't donker van mijn nacht.
 Mijn harnas zijt Ge, Heer - U gord ik aan,
 En 'k spring gevleugeld over wallen heen.
 Mijn voeten doet Ge als die van herten gaan,
 Tot 'k op Uw hoogten wijl, met U alleen.
 Gij oefent mijne handen tot den strijd,
 Gij hardt mijn armen tot een stalen boog,
 Gij smeedt mij 't schild, dat van den dood bevrijdt.
 God mijne kracht!
 Dat thans, o Heer, Uw oog
 Mij wakend naschouwt, waar Uw wil mij leidt!
 Maak thans mijn schreden langs Uw wegen groot,
 Maak langs Uw pad thans wankelloos mijn voeten,
 Die straks, als zware mokers van den dood,
 Den vijand tot dor-gras vertreden moeten,
 Te-pletter hem, eeuwig verdelgd van de aard.’

 Volsproken is 't gebed, en langs zijn scharen
 Schrijdt David heen, hen vóór door hof en gaard,
 De poorten door.
 De dag gaat heller klaren
 Waar David voorttreedt met dit stralend heir,
 De heuvels over. Tot Odolla's holen,
 De rotsen-veste die den burcht omringt,
 Waar Israël in kloven en grot verscholen,
 Den vijand beiden zal, die naderdringt
 En 't dal der Reuzen vult.
 ‘Een zwerm van gieren
 Op donkere vleugelen gedaald, een wolk
 Langs de aard, nachtschimmen die daar zwieren,

Een troeple damp, dat geerig wolvenvolk!
 Zoo ziet, diep uit de schutse der spelonken,
 Het heir van David 't heir dat hen bedreigt.
 Uit Davids oogen schieten felle vonken
 Naar 's vijands kamp.
 Maar David wacht en zwijgt,
 In duister schuil met 't leger van Gods helden.
 'Val storm ons aan, eer onze storm zal slaan!'

De rozige avondschijschijn zwijmt op de velden,
 Nog ligt de storm en wacht.
 Goud rijst de maan.
 Haar licht schimt door de grot, sluipt langs de wanden,
 Streelt David 't voorhoofd, of een droom het kust,
 En vlijt zich neer op 't slagzwaard, dat zijn handen
 Op 't harte prangen, waar hij wakend rust.
 'Zijn zwaard? Ook dit: een gave uit 's Hemels schat. -
 Van glans gesmeed, licht als een duiveveder
 Rust op zijn hart dat zwaard van Goliath.
 O, 't heugt hem wel, het uur: De reus lag neder,
 En 't herdertje? - Gods kracht doorvloog zijn bloed!
 't Heeft als een veder 't reuzenzwaard geheven,
 En 't sloeg den reus, zooals een reus slechts doet.
 Die knaap? - Gods wil alleen had 't kind gedreven,
 Dat, schuw en schamel, met zijn rieten staf,
 Van vreemd verlangen vol, kwam naderdolen,
 Stil-zingend in den wind, het bergpad af...'
 Hier waar hij neerligt in de grot verscholen,
 Wakende koning, die den strijd verbeidt,
 Terwijl zijn vingers staag de klinge streelen,
 Waarlangs de manestraal droom-lichtend glijdt,
 Ziet hij alleen nog zwerven daar en spelen
 Dat kind, - hij-zelf eenmaal, - ziet al naar hém!
 Ziet hoe zijn voeten luchtig dansend schrijden,
 Zoo vroeg, de poorte door van Bethlehem,
 Recht naar de bron bij d'ingang van de weiden.

Nogeens dat kind te zijn in de uchtendzon!
 De jar en als een mantel laten zinken
 De schouders af, en uit die prille bron
 Weer als dat kind die koele teug te drinken!
 Rank buigt het over op de knieën neer,
 Rekt als een duif den hals in 't overlenen,
 Duikt diep de handen in dien klaren plas,
 Heft ze als een beker. Langs zijn vingers henen
 Parelt het water of 't een lichtglans was.
 En drinken, drinken, doen de grage lippen. -
 'Dat kind te zijn en bij die lentewel!'

En David laat het zwaard de hand ontglippen.
 Hem lokt der droomen ijle schemerspel
 De duistre grot uit, en de nacht verzwindt
 Voor licht dat toch niet leeft.
 'Blinkt reeds de morgen?
 Ruizelt door bloesemboomen uchtendwind?
 Of loopen kindervoeten door verborgen
 Bloemweien heen? Het wordt zoo licht en stil.
 Alleen het wonderlijk geruizel suizelt
 Dat zoeken doet en uitzien.
 Beeft geril
 Van vleugelen door dauw? Of wiegt en duizelt
 Een hooge vogel zingend in de zon?
 Het wordt zoo wijd en open. Lenteweien
 Glooiën naar verre heuvels. En de bron,
 Mijn bron, klaart tusschen 't gras, door kleine bijen
 Omzwermd. Haar zoet gegons en 't droomgefluister
 Der kleine ruizelwel vervult de lucht
 Van ijle zinging, suizelt door den luister
 Van zon en morgen.'...
 David dwaalt en zucht.
 'Betovert mij de nacht?
 Die bron, die lenteweiden,
 Ze zijn niet hier, waar in hun hinderlaag
 De krijgers waken en den storm verbeiden,

Die donker dreigt en woelt in 't dal omlaag.
 Sluipende schimmen daar, - hier, 't schild tot peluw,
 En zwaard of speer reeds in de hand gedrild,
 Schuilt schaduw, zwart, naast zwarter schaduw,
 In 't ruige gras, waardoor hun adem rilt.
 Geen lente hier, geen bron die ruizelt.
 Alleen - een zwerver langs den heuvelrand,
 Een eenzaam man, wiens ziel een droom doorduizelt,
 En wien een vreemde dorst de lippen brandt.[?]
 Daar ver, - ziet hij de witte huizen schimmen?
 De nauwe poort? - daar ver schuilt Bethlehem,
 Zijn eigen stad! - en in die heuvelkimme
 De kleine bron, die levensbron van hem,
 Dat levend water.
 'Ach, tot haar over
 Luistrend te buigen weer, het hoofd zacht neer.
 Als streeling over de oogen thans den toover
 Van licht en water voelen als weleer!
 Te schouwen in die bron, daar in de weien,
 Omglands van 't licht, dat uit haar open hart
 Uitstraalt, en dat van overal komt glijen,
 Zegen van glansen, naar haar open hart!
 Te drinken dan - één dronk - en weer te wezen
 Blij als dat kind was, rein en blij voor God,
 Eén teug te drinken, en onwetend wezen
 Van 's levens dorsten, als een kind voor God.
 Eén dronk![?]
 Een zang wordt Davids klacht.
 Hij strekt de handen, zingt, en weet het niet.
 'Eén dronk maar uit die bron![?]
 En uit den nacht,
 Uit 't leger achter hem, - hij hoort het niet, -
 Komt, daar gewekt door 't klagen van zijn bede,
 Een ruischen nader door het ruige gras.
 't Komt van drie zijden aan.
 't Zijn rassche schreden

In eender maat, alsof 't één voetstap was,
 Die David nadert aan den heuvelrand.
 Drie mannen.
 Hel uit helm en borstkurassen
 Schampt 't maanlicht gensters van een gouden brand.
 Ze heffen stram de lansen en rondassen,
 Staan daar bij David, die eerst nu ontwaakt.
 Zijn handen zinken, en hij heft het hoofd,
 Verward, nu blik en blik zijn oogen raakt
 En 't droomgeschemer voor het fiitsen dooft
 Van blik en vraag:
 “Wat dronk? wat bron, o Vorst?” -
 ‘Gij, Semma, Age's zoon, is dit uw stem?’ -
 “Wat drijft u klagend om!” -
 ‘Een vreemde dorst,
 Een droom...
 't Is Semma dus, mijn hoofdman, en met hem
 Gij, Isboeth en Eleazar, beiden?
 Hoe rijst gij uit uw wake, sterke helden,
 Wanneer een dichter in het maanlicht droomt,
 Zijn plicht vergeten, daar een dorst hem kwelde?
 Ach, ik? De droomer voor den krijger schroomt.
 'k Ben twee in één, en de een moet d'ander duchten.
 In de oorlogsveste zucht ik naar een bron,
 En aan de bron zou 'k naar de veste zuchten,
 Ik, die tot gave èn zwaard èn palster won!
 Zoo weet ge thans: was God niet Davids kracht,
 Was God zijn dader, God zijn zanger niet,
 Waar was des zangers sterke dadersmacht?
 Waar was des daders zingend droomenlied?
 Hier ziet ge in al zijn onmacht voor u staan
 Den harpenaar, den uitverkoren vorst!
 God hoed' den een voor d'ander en zijn waan!’ -
 “Dat David drinke, wanneer David dorst!
 Wijs ons de bron, waarnaar uw waan doet klagen.”
 ‘Och - ginds - bij Bethlehem, een weideplas

Waaruit ik dronk als kind bij 't uchtenddagen,
 Een kleine klare bron in 't hooge gras...
 Te kinderlijk, te klein, en te overschrijden
 Met ééne voetstap.
 'k Zwijg liever van die bron,
 Want lachen zou om bron en droomer beiden,
 Wie voor den droomer ooit haar vinden kon.' -
 “‘‘Uit bron of zee, wij gaan den dronk u halen!’’”
 En David op dier stemmen ééne schal:
 ‘‘Alsof geen vijand leert in de dalen!’’ -
 “‘‘Alsof een vijand ons weerhouden zal!’’”
 Lacht de ééne stem der drie. “‘‘Wij slaan ruimbaan,
 Dwars door de horden heen.’’” -
 ‘‘k Zie op hun speren
 Uw hoofden bloedend straks te pralen staan!
 Tropeeën op hun tenten!’’ -
 “‘‘Wij gaan - wij keeren!
 Wij, Semma, Eleazar, Isboeth;
 Wij, en ons schild, ons zwaard;
 Wij, zijde aan zijde.
 't Al wijkt verschroomd voor onzen harden tred.
 't Was ons tot schand, als David dorst moest lijden!’’” -
 ‘‘t Al om een dronk, een ijlen dichterwaan!’’
 Bezwerend hen heft David hoog de hand.
 Zij - heffen lans en schild, - één zwenk, zij gaan,
 En laten David aan den heuvelrand,
 Verbijsterd door hun moed, dien hij toch kende.
 Ze gaan. In 't midden Isboeth, de wijze,
 Hoofdman van dertig. Eens, met zijn bende,
 Deed hij een horde van achthonderd dijzen,
 Vallen als kaf door d'omzwaai van zijn speer.
 Ze gaan. Rechts, Eleazar, de Ahohiet:
 Een zeis zijn zwaard en met zijn arm vergroeid.
 Links, Semma, die den akker niet verliet,
 Waar hij, door linzenranken hoog ombloed,
 Het zwaard deed suizen als een wilden wind,

Die 's vijands storm op 't vluchtend volk weerhoudt,
 Tot 't volk, gered, groot heil van God herwint.
 'Zoo gaat die heldentrits!
 Een brand van goud
 Doet diep het maanlicht in hun rusting woelen,
 Gedrieën, zijde aan zijde, gaan ze voort,
 De dalen in, waar dwalen en krioelen
 De wolven en de gieren, die, verstoord
 Door 't harde klinken van hun mannentred
 Hen springen naar de keel met grimme klauwen.
 Ach, Semma, - Eleazar, - Isboseth!
 Hoe zal die overmacht uw kracht benauwen!
 Uw purpren heldenbloed - 't al om mijn waan -
 't Zal als een mantel om uw schouders glijden!
 Een dronk voor David wilt ge halen gaan?
 O, dwazen gij, o helden, helden Gods!
 Waar drijft een dichtergril uw heilig leven?...'
 Teruggetreden in de schaauw der rots,
 Duikt David neer. Zijn hart, zijn handen beven,
 En tranen wazen voor zijn starende oogen.
 Hij doolt de grot in, buigt naar 't lichtend zwaard,
 Straks vaag zijn hand ontgleden. - Neergebogen,
 Neerzinkend op de knieën tegen de aard',
 Heft hij aan 't hart de koele harde klinge,
 Stil buigend naar den koelen harden wand
 Het koortsig voorhoofd.
 Hij wacht.
 Er dringen
 Nachtstemmen, zwervend uit het lage land,
 Tot waar hij neerknielt in zijn bange wake.
 'Zijn 't stervenskreten? Is dit het oogenblik
 Dat 't wolvenbroed de heldentrits kwam naken?
 Is dit van moordgeschrei en stervenssnik
 De veege naklank?...
 Ach ik, de sterke Gods!
 Hoe ril ik als een kind, die als een kind

Droomde van dorsten op mijn dorre rots,
 Die, als een kind, herleven wilde als kind,
 Aan 't levend water laven mij tot leven,
 Tot ik, al droomend, naar den diepen dood
 De trouwste van mijn vrienden heb gedreven!
 Ach, bron en dronk, mijn droom! Ach, helden mijn!
 Om hen, o Heer, ben ik als hooi geslagen.
 Mijn hart is dor als najaarsbladers zijn.
 't Gebeente kleeft aan 't vleesch door 't stage klagen. -
 Gelijk een nachtuil schuil ik in mijn groeve.
 Vereenzaamd bloed ik als de pelikaan...
 Maar in zijn nacht, o Heer, herdenkt de droeve
 't Verloren heil, en 't goed door U gedaan
 Aan hem, - die dorsten wil naar U alleen,
 Naar U, de al-eene bron van licht en leven...'
 Het bidden zwijgt daar, 't bevende gewezen.
 Verwonderd heeft de droomer 't hoofd geheven,
 En weer en nog staart hij in de open bron,
 Oneindig diep zooals alleen Gods hart,
 Oneindig glanzend als der eeuwen zon.
 De dorster droomt van dorst, die 't dorsten tart,
 En tijd en leven zijn in glans vergleden.
 'Mijn dorst, mijn bron zij God!'
 En uit den nacht,
 Over de heuvelrugten, komen schreden,
 Komen al nader, tot waar David wacht.
 Dan in de groeve, door hun schaduw zwart,
 Staan de drie helden, deerloos. Onbewogen
 In 't midden Isboseth. Die heft aan 't hart,
 Heft zoo behoedzaam, daar, voor Davids oogen
 Den krijgershelm, gelijk een kelk van goud,
 En buigt, en reikt dien kelk naar Davids lippen.
 'Zoo drink, o vorst!' En 't water klaar en koud
 Komt op den rand van kelk en lippen glippen.
 Maar David rijst verschrikt, en op de handen
 Neemt hij eerbiedig dan den beker aan.

‘Dit water drinken? - 't ware Davids schande!
 't Bloed van mijn helden? nooit!
 Ge zijt gegaan,
 Gevaren tartend, trotsend moord en dood,
 't Al om wat water voor eens dichters klacht!
 Mij is 't uw levensbloed, dat toch niet vlood,
 Uw stralend bloed!
 Het lichte door den nacht!’
 De helden zwijgen.
 David treedt hun voor,
 Den kelk geheven, tot der rotsen rand.
 En daar, een priester in den sterrengloor,
 Heft hij het water als een offerand,
 Diep knielend, óp tot God!
 't Beeft tegen 't goud,
 Heel zacht, heel even.
 Hoort hij de wei-bron ruischen, nu hij houdt
 Haar levend water biddend opgeheven?
 Of is 't de bron van Gods wijd-open hart?
 ‘Driewerf gewijd is 't water mij en heilig,
 Het leerde mij den dorst, die 't dorsten tart,
 Het deed mijn helden trotsen hoog en heilig,
 Het laaft met troost en trots des droomers ziele.’
 Dan zinken langzaam Davids handen neer,
 En waar zijn helden zijde aan zijde knielen,
 In 't warend licht, plengt hij zijn dronk den Heer.
 ‘Zoo dronk ik niet, en heb ik toch gedronken!’

 Waar, 't schild tot peluw, Davids leger wacht,
 Ligt David, 't hoofd op 't harde schild gezonken,
 En beidt den strijd, in 't dorren van den nacht.